

Arrest

nr. 105 382 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 april 2013.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 30 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2 Op 17 september 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Op 25 september 2012 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid, van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu, bevat de door de verzoekende partij ingediende synthesememorie enkel een uiteenzetting die zich beperkt tot een repliek op de nota met opmerkingen, zonder de oorspronkelijke middelen te hernemen of samen te vatten.

Bij gebrek aan enige middelen in de synthesememorie, dient het huidig beroep verworpen te worden”. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 18 april 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 21 mei 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 15 april 2013 opgenomen grond, verwijst ze naar de middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift en haar verzoek tot horen.

2.2 Zoals in de beschikking van 15 april 2013 reeds werd gesteld, bevat de door de verzoekende partij op 13 februari 2013 ingediende synthesememorie geen middelen, doch slechts “specifieke replieken op de nota van verwerende partij dd. 6 december 2012”. Gezien artikel 38/81, zevende lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad uitspraak dient te doen op basis van de synthesememorie, en de synthesememorie *in casu* geen middelen bevat, hetgeen de verzoekende partij ter terechtzitting niet betwist, dient te worden vastgesteld dat het beroep bij gebrek aan middelen onontvankelijk is en zodoende dient te worden verworpen.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar de middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift, benadrukt de Raad nogmaals dat hij uitspraak dient te doen op basis van de synthesememorie en niet op basis van het verzoekschrift, zodat de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift in voorliggend geval niet ter zake doen.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst naar de middelen zoals uiteengezet in haar verzoek tot horen, benadrukt de Raad nogmaals dat het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden, zodat met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen hoe dan ook geen rekening kan gehouden worden. Tevens dient te worden benadrukt dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de onvolkomenheden van de synthesememorie alsnog recht te zetten.

In de mate dat de middelen die de verzoekende partij in haar verzoek tot horen ontwikkelt, dienen beschouwd te worden als nieuwe middelen, gelet op het feit dat deze in de synthesesmemorie, die de Raad als basis dient te hanteren, niet voorkomen, dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden en, indien de verzoekende partij ervoor kiest een synthesesmemorie in te dienen, vervolgens samengevat moeten worden in deze synthesesmemorie, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Vervolgens dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de door haar voor het eerst in haar verzoek tot horen ontwikkelde middelen ter terechtzitting niet herneemt, zodat hiermee hoe dan ook geen rekening kan worden gehouden. Gelet op hetgeen hoger reeds herhaaldelijk is gesteld, is immers niet enige schriftelijke weergave in het verzoek tot horen, maar het betoog ter terechtzitting relevant. Alleen al om deze reden zijn deze nieuwe middelen onontvankelijk.

Gelet op het voorgaande is het beroep tot nietigverklaring bij gebrek aan middelen onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET